

въ полза на господаритѣ и началниците, или по-право, на класата, на която тѣ служатъ, и 2) че съ молби и подлизурства предъ началството придобивки не се извоюватъ, а — чрезъ борба, за която сж безусловно необходими следнитѣ предпоставки: а) добре стегната, дисциплинирана и бойка професионална организация, която да стои върху почвата на пролетарската класова борба и б) да бжде, по възможностъ, масова. Първота зависи отъ съзнанието на организиранитѣ въ Съюза, а второто — отъ начина, по който той ще се свърже съ другитѣ бойни професионални съюзи на държавнитѣ наемници, за да водятъ заедружно своитѣ борби.

Учителската профопозиция, между другитѣ свои задачи, трѣбва да отдѣли частъ отъ своето внимание и го посвѣти на учителитѣ-професионалисти, като имъ покаже кривия пжтъ, по който сж вървѣли до сега, а, така сжщо, имъ посочи и правия, по който трѣбва да тръгнатъ.

XVIII.

Поява и задачи на учителската професионална опозиция (профопозиция).

Всѣки учителъ, следъ като е прочелъ изложеното до тукъ и се е убедилъ въ фашисткия характеръ и вражеската роля на сжществуващитѣ социалъ и неутралъ—фашистки учителски профсъюзи, естествено, ще се запита: тогазъ, какво да се прави? Безнадеждно ли е положението и нѣма ли изходъ отъ него?

Положението, наистина, е много тежко, но не и безнадеждно, обаче, за да се излѣзе отъ него, отъ учителството се изисква да има ясенъ и трезвенъ погледъ върху днешната политико-икономическа обективна действителностъ.

Каква е тя?

Цѣлото капиталистическо стопанство е раздрусано отъ основи. Всеобща икономическа и финансова криза го души. Тази криза обхваща всички клонове на индустрията, както старитѣ: вжглищна, текстилна, корабостроителна, които вече преживѣваха състоянието на упадъкъ, така и новитѣ, гордѣещи се съ своето процвѣтяване: автомобилната, химическата, радио-електрическата промишлености... Кризата прие невидждана острота и дълбочина. „Нѣма примѣръ въ най-новата история, — казва английския буржуазенъ економистъ Кайнсъ, — на такова силно и бързо спадане на ценитѣ, каквото донесе последната (1931) година. . .“ „Стопанскиятъ упадъкъ взема невидждани въ историята на най-новото стопанско развитие размѣри и интензивностъ“, — пише германския конюктуренъ институтъ. Продължителността, остротата и дълбочината на днешната криза се опредѣлятъ, освенъ отъ въздействието отъ общата криза на капитализма, още и отъ това, че тя се преплита съ продължаващата вече около едно десетилѣтие тежка аграрна криза. Тази аграрна криза е последица на нерентабилността на дребното селско стопанство, което не е въ